

Bylo 14:47, když se to Jim Stuges dozvěděl. Pamatoval si to naprosto přesně, protože tím to všechno začalo. Telefon zadrnčel, a když ho Jim zvedl, ozval se Danny Tiero, který v Jimově posilovně pracoval za barem. Tiero byl Američan italského původu a měl trochu přízvuk, ale jinak mluvil čistou angličtinou.

„Stu Garner je mrtvej,“ řekl. Jim polkl, v ústech měl náhle sucho. Nedokázal ze sebe vymáčkout jediné slovo. Jen se podíval na hodiny na zdi, ani nevěděl proč. Ježíši, Stu je mrtvej, to bylo jediné, na co pomyslel. Je mrtvej, mrtvej.

„Spadl na něho Smithův stroj. Měl tam naloženo skoro... čtyři sta liber, Kriste pane. Úplně...no...prostě ho to rozdrtilo.“

„Do prdele,“ vymáčkl ze sebe Jim a ucítil nával paniky. Najednou se potil. Cítil, jak mu po zádech stéká jedna kapka za druhou. Poděkoval Tierovi za zavolání a položil telefon do vidlice. Pak si obul si boty a vyrazil do posilovny.

Jim Stuges se do Kalifornie přistěhoval v polovině šedesátých let. Měl v kapse jen pár babek, ale v hlavě sen. Velký sen, který začal plnit a vlastně s tím do dneška nepřestal. Jim byl člověkem, který měl před sebou neustále vizi a ta vize rostla a rostla.

Kalifornie byla v polovině šedesátých letech zlatým rájem kulturistů. Ve venkovních posilovnách, která stály na plážích přímo pod horkým kalifornským slunce, cvičili borci jako Schwarznegger, Columbu nebo Zane. Kolem postávali lidé a obdivovali jejich svaly.

Jim věřil, že aby byl nejlepší, musí cvičit s těmi nejlepšími. Měl už sice něco natrénováno, ale za těmi nejlepšími pořád zaostával. Po dvou letech se mohl pochlubit titulem Mr. Kalifornia a o něco později skončil třetí na Mr. America. Kulturistika tehdy moc nevynášela, takže si přivydělával jako prodavač na pláži. Později začal dělat pro firmu Oxygon, která se zabývala výrobou proteinových a sacharidových nápojů. Jim se dostal na přebal některých jejich výrobků a občas se objevil v nějakém časopise, ale pořád to nebylo nic moc. Skutečně prorazil, až když se v třiasedmdesátém dostal do televizní reklamy na spodní prádlo. Skoro přes noc se stal hvězdou. V barech se na něho lepily ženské, následoval jeden úspěch za druhým.

V pětasedmdesátém si koupil prostory na rohu Třetí Avenue a Cordrigovy a zařídil zde posilovnu. Nejprve to nebylo nic velkého, ale Jim měl dobré jméno

a brzy zde začali trénovat známí borci, kteří přitahovali pozornost dalších lidí. Za rok a půl začal Jim slušně vydělávat a mohl posilovnu rozšířit.

V osmasedmdesátém ji zařídil do současného stavu. Nebylo to nic tak velkého jako Gold Gym, ale i tak byl Jim spokojen. Od počátku osmdesátých let se mu fakt dařilo, usadil se a začal žít s Monikou Carlucci, která se soutěžně věnoval fitness. Jim měl plán, vizi a pokračoval v ní dál. Chtěl vytvořit nejrozsáhlejší síť posiloven v USA. V jednaosmdesátém měl tři posilovny, v třiaosmdesátém už sedm. Přestal závodit, trochu přibral, ale i tak vypadal pořád zatraceně dobře. Už si myslel, že ho nikdo a nic nemůže zastavit. A teď tohle.

„Nazdar, Danny,“ pozdravil Jim a kývl hlavou i k ostatním chlapům. Kromě Tiera tu byl ještě vzpěrač Tom Baker a amatérský kulturista John Harris. Všichni byli zamlklí a dívali se na své boty, kterými neklidně pošupovali po zemi.

„Tohle je seržant Wallis,“ představil Danny obtloustlého potíciho se chlapa v modré uniformě. Jim mu podal ruku a Wallis mu ji mdle stiskl. Jim nesnášel chlapy, kteří neměli pořádný stisk. Podle něj to byli slaboši.

„Jmenuji se Wallis,“ řekl policista zbytečně. „Dnes se ve Vaší posilovně stala nehoda, pane Stugesi.“

Mluvil pomalu a rozvážně, až příliš rozvážně.

„Vím o tom. Tady Danny mi už stihl zavolat.“

„Nebylo to nic pěkného. Pana Garnera už odvezli na pitvu. I když...jak to říct? Nevím, co by měli hledat. Prostě to byla nehoda.“

„To si taky myslím,“ přikývl Jim.

„Otázkou zůstává, zda byly dodrženy bezpečnostní předpisy a stroj byl v bezvadném stavu. Můžeme si promluvit o samotě, pane Stugesi?“

Jim přikývl a policista ho vzal ke stroji, který byl obtočen policejní páskou. Jim se cítil nesvůj. V každou denní dobu se v jeho posilovně ozývalo rachocení železa, hekání, sténání, povzbuzování, hecování. A teď tu bylo ticho, navíc podivné ticho. Takové, ze kterého měl mrazení v zádech. Plynulo z toho, že před nedávnem měl tady jeden z kamarádů, přítel, děsivou nehodu, která ho stála život. Tohle se prostě stát nemělo.

„Na ten stroj se za chvíli přijdou podívat odborníci, ale dle mého názoru je v naprosto bezvadném stavu. Jak je starý?“

Jim chvíli přemýšlel, než odpověděl.

„Koupil jsem ho vlastně docela nedávno, je to dva měsíce zpátky. Je to docela rarita. S tím strojem cvičili nejlepší borci, kteří soutěžili na loňském Mr. Olympia. Koupil jsem ho a občas ho tady předvádím. Chlapi mají rádi, když ví, že před nimi na tomhle stroji cvičil třeba Franco Columbu.“

Usmál se při té představě, ale když si vzpomněl, co se tady stalo, polkl. Podíval se na stroj, ale neviděl na něm nic zvláštního. Nikde nebyla krev. Jen na koncích osy byly stále umístěny kotouče. Zatraceně dlouhá řada těžkých kotoučů.

„Jak se to vlastně stalo?“

„Říkal jste, že...“ začal Wallis pomalu, ale Jim ho netrpělivě přerušil.

„Obecně vzato vím, co se stalo. Ale detaily...ty neznám.“

„Hm, dobrá.“

Seržant se odmlčel a kapesníkem si otřel zpcené čelo. Toho roku bylo léto v Kalifornii obzvlášť žhavé.

„Váš přítel, pan Tiero, to všechno viděl. Pan Garner si lehl na lavici a chystal se k...k provedení cviku, když na něj osa spadla.“

„Spadla? Ale jak?“

„To je právě ono. Pan Tiero přísahal, že pan Garner měl ruce spuštěné podél těla.“

„Pak ale přece není možné, aby...aby ta osa na někoho spadla. Tady po stranách jsou háky. Cvičenec je sám musí odjistit, aby osu uvolnil a mohl začít cvičit.“

„Jak jsem říkal...to je právě ono.“

Oba ještě chvíli nerozhodně stáli u Smithova posilovacího přístroje a přemýšleli. Pak dovnitř vpadli vyšetřovatelé a stroj se stal na nějakou dobu předmětem jejich odborného zájmu.

Po dvou dnech byla celá záležitost uzavřena jako nešťastná náhoda. Třetí den se konal Garnerův pohřeb a Jim se ho zúčastnil. Byla to smutná záležitost, tak jako každý pohřeb, a Jim se necítil dobře. Ale život šel dál a slunné dny brzy z myslí všech vyhnaly chmurné představy.

Na Smithově posilovacím stroji nejprve nikdo nechtěl cvičit. Víte, jak to bývá s věcmi, které způsobily nějakou špatnou věc. Stane se nějaká automobilová

nehoda a v autě nikdo nechce jezdit. Zaseknete se ve výtahu a pár příštích týdnů chodíte pěšky. Podobně to bylo s tím nešťastným posilovacím strojem. Tři nebo čtyři dny se mu lidi vyhýbali, ale pak si na něj lehl Ben Audry a odcvičil pár sérií a něco jako by se zlomilo. Pak začali cvičenci využívat stroj jako dříve. Jen do dne než si na něm Sam Hooper zlomil ruku. Tak docela sám si ji Sam nezlomil, později to popsal takhle.

„Naložil jsem si tam nějaký kotouče a chtěl jsem procvičovat triceps úzkým úchopem. Ještě jsem se trochu protahoval a nahnul jsem se pod osu, když nějak povolila a spadla dolů. Zřetelně jsem slyšel, jak mi praskla kost.“

Jim se při té představě zamračil. Den nato si další cvičenec zlomil na stroji prst. „Sakra, chlapi, začínám mít z toho stroje zatraceně divnej pocit,“ prohlásil odpoledne toho dne Danny Tiero. Jim ho zpražil pohledem. Nepotřeboval, aby mu kvůli toho do posilovny přestali chodit lidi.

„Je to jen stroj.“

„Jo, to je. Ale slyšel jsi někdy o takovejhle nehodách? Nejprve Stu, pak Sam a teď Bruce. Je to fakt divný.“

Pár kluků Dannyho slyšelo a brzy se to rozneslo po celé posilovně. Smithův posilovací stroj tak stál na místě jako nějaká divná zrůda. Celé dny byl prázdný, ale chlapi si o něm začali šeptat.

„Nemám z něho dobrej pocit.“

„Máš recht. Jako by v něm něco žilo.“

„To je přece kravina. Je to neživá mašina.“

„Víš, co bylo fakt divný? Ale nikomu to neříkej, jasný? Stojím tak kousek vod toho stroje a najednou mám hroznou chuť si na něj lehnout a začít cvičit. Vůbec jsem neměl v plánu na něm cvičit. Ale začalo mě to lákat. Málem jsem si na něj lehl, nemohl jsem tomu odolat.“

„Sakra, chlape. Tak to je fakt divný!“